

“मीठे बच्चे- बाबा तिम्रो पाहुना भएर आउनुभएको छ, त्यसैले तिमीले आदर गर्नुपर्छ, जसरी प्रेमले बोलायौ त्यसरी नै आदर पनि गर्नु छ, अनादर नहोस् ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ नशा तिमी बच्चाहरूलाई सधैं चढिरहनुपर्छ ? यदि नशा चढ्दैन भने के भनिन्छ ?

उत्तर:- उच्चभन्दा उच्च अधिकारी यस पतित दुनियाँमा हाम्रो पाहुना बनेर आउनुभएको छ, यो नशा सधैं चढिरहनुपर्छ । तर नम्बरवार यो नशा चढ्छ । कति त बाबाको बनेर पनि संशयबुद्धि बनी हात छोडेर जान्छन् भने भनिन्छ तिनीहरूको भाग्य (तकदीर) ।

ओम् शान्ति । ओम् शान्ति, दुई पटक भन्नुपर्ने हुन्छ । यो त बच्चाहरूले जान्छन्- एक हुनुहुन्छ बाबा, अर्को हुनुहुन्छ दादा । दुवै सँगै हुनुहुन्छ नि । भगवान्को महिमा पनि कति उच्च गर्छन् तर अक्षर कति साधारण छ- परमपिता (गड फादर) । केवल फादर भनिदैन, गड फादर भन्दछन् । उहाँ हुनुहुन्छ उच्च भन्दा उच्च । उहाँको महिमा पनि धेरै उच्च छ । उहाँलाई बोलाउँछन् पनि पतित दुनियाँमा । स्वयम् आएर बताउनुहुन्छ- मलाई पतित दुनियाँमा नै बोलाउँछन् तर पतित-पावन उहाँ कसरी हुनुहुन्छ ? कहिले आउनुहुन्छ ? यो कसैलाई पनि थाहा छैन । आधाकल्प सत्ययुग-त्रेतामा कसको राज्य थियो, कसरी भयो ? कसैलाई पनि यो थाहा छैन । पतित-पावन बाबा आउनु पनि अवश्य हुन्छ, उहाँलाई कसैले पतित-पावन भन्छन्, कसैले मुक्तिदाता (लिबरेटर) भन्छन् । स्वर्गमा लैजानुहोस् भनेर पुकार्छन् । सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ नि । उहाँलाई पतित दुनियाँमा बोलाउँछन्- आएर हामीलाई श्रेष्ठ बनाउनुहोस् भनेर । उहाँको स्थान (पोजीशन) कति उच्च छ । हाइएस्ट अथोरिटी (सर्वोच्च सत्ता) हुनुहुन्छ । उहाँलाई बोलाउँछन्, जबकि रावण राज्य हुन्छ । नत्र भने यस रावण राज्यबाट कसले छुटाउने ? यो सबै कुराहरू तिमी बच्चाहरूले सुन्छौ, त्यसैले नशा पनि चढिरहनुपर्छ । तर यति नशा चढ्दैन । मदिराको नशा सबैलाई चढ्छ, यो चढ्दैन । यसमा छ धारणाको कुरा, भाग्यको कुरा हो । बाबा हुनुहुन्छ धेरै उच्च अधिकारी । तिमीहरूमा पनि कसै-कसैलाई पूरा निश्चय रहन्छ । निश्चय यदि सबैलाई हुँदो हो त संशयमा आएर किन भाग्थे ? बाबालाई बिर्सिन्छन् । बाबाको बन्धो, फेरि बाबाको लागि कोही संशय बुद्धि हुन सक्दैन । तर बाबा हुनुहुन्छ वन्डरफुल । गायन पनि छ- आश्चर्यवत् बाबालाई जानन्ती, बाबा भनन्ती, ज्ञान सुनन्ती, अहो माया फेरि पनि संशयबुद्धि बनावन्ती । बाबा सम्भाउनुहुन्छ- यी भक्तिमार्गको शास्त्रहरूमा कुनै सार छैन । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई कसैले पनि जान्दैन । तिमी बच्चाहरूमा पनि मुश्किलले कोही टिक्न सक्छ । तिमी पनि फील गर्छौ- त्यो याद स्थायी रूपमा टिक्दैन । हामी आत्मा बिन्दु हौं, बाबा पनि बिन्दु हुनुहुन्छ, उहाँ हाम्रो पिता हुनुहुन्छ, उहाँको आफ्नो शरीर त छैन । भन्नुहुन्छ म यस तनको आधार लिन्छु । मेरो नाम शिव हो । म आत्माको नाम कहिल्यै बदलिदैन । तिम्रो शरीरको नाम बदलिन्छ । शरीरको नै नाम रहन जान्छ । विवाह भएपछि नाम बदलिन्छ । फेरि त्यो नाम पक्का गर्छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी यो पक्का गर, हामी आत्मा हौं । बाबाले नै परिचय दिनुभएको छ- जब-जब अत्याचार र ग्लानि हुन्छ तब म आउँछु । कुनै पनि अक्षरलाई पक्रनु छैन । बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ- मलाई पत्थरमा हुनुहुन्छ भनेर कति ग्लानि गर्छन्, यो पनि नयाँ कुरा होइन । कल्प-कल्प यसरी पतित बनेर ग्लानि गर्छन्, तब नै म आउँछु । कल्प-कल्पको मेरो पार्ट छ । यसमा फेरबदल हुन सक्दैन । ड्रामामा निश्चित छ नि । तिमीलाई कतिले भन्छन्- केवल भारतमा नै आउनुहुन्छ ! के भारत खण्ड मात्र स्वर्ग बन्छ ? हो । यो त अनादि-अविनाशी पार्ट भयो नि । बाबा कति उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ । पतितहरूलाई पावन बनाउने बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई बोलाउँछन् नै यस पतित दुनियाँमा । म त सदैव पावन छु । मलाई पावन दुनियाँमा बोलाउनुपर्छ नि ! तर होइन, पावन दुनियाँमा बोलाउने आवश्यकता नै छैन । पतित दुनियाँमा नै बोलाउँछन् आएर पावन बनाउनुहोस् । म कति ठूलो पाहुना हुँ । आधाकल्पदेखि मलाई याद गर्दै आएका हौ । यहाँ कोही ठूलो मानिसलाई बोलाउँछन्, एक दुई वर्ष बोलाउँछन् । फलाना यस वर्ष नभए अर्को वर्ष आउनेछ । उहाँलाई त आधाकल्पदेखि याद गर्दै आएका छौ । उहाँको आउने पार्ट त फिक्स नै छ । यो कसैलाई पनि थाहा छैन । धेरै उच्चभन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ । मनुष्यहरूले बाबालाई एकातर्फ त प्रेमले बोलाउँछन्, अर्कोतर्फ महिमामा दाग लगाइदिन्छन् । वास्तवमा उहाँ ठूलोभन्दा ठूलो गेस्ट अफ अनर (सम्मानित अतिथि) हुनुहुन्छ, जसको सम्मानलाई दाग लगाइदिएका छन्, भनिदिन्छन्- उहाँ पत्थर आदि सबैमा हुनुहुन्छ । कति उँच सत्ता हुनुहुन्छ, बोलाउँछन् पनि बडो प्रेमले, तर छन् एकदम बुद्धि । म नै आएर आफ्नो परिचय दिन्छु- म तिम्रो पिता हुँ । मलाई गड फादर भन्छन् । जब सबै रावणको कैदमा हुन पुग्छन् तब नै बाबालाई आउनुपर्छ- किनकि सबै हुन् भक्तहरू अथवा ब्राइड्स-सीताहरू ।

बाबा हुनुहुन्छ ब्राइडग्रुम-राम । एउटा सीताको कुरा होइन, सबै सीताहरूलाई रावणको जेलबाट छुटाउनुहुन्छ । यो हो बेहदको कुरा । यो हो पुरानो पतित दुनियाँ । यो पुरानो हुनु फेरि नयाँ हुनु एक्युरेट छ, यो शरीर आदि त कुनै चाडै पुरानो हुन्छ, कुनै धेरै समय चल्छ । यो ड्रामामा एक्युरेट निश्चित छ । पूरै ५ हजार वर्षपछि फेरि मलाई आउनुपर्छ । म नै आएर आफ्नो परिचय दिन्छु र सृष्टि चक्रको रहस्य सम्झाउँछु । कसैलाई पनि न मेरो परिचय थाहा छ, न ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको, न लक्ष्मी-नारायणको, न राम-सीताको परिचय छ । उच्चभन्दा उच्च कलाकार ड्रामामा त उहाँ नै हुनुहुन्छ । हो त मनुष्यको नै कुरा । कुनै ८-१० भुजावाला मनुष्य त छैन । विष्णुलाई ४ भुजा किन देखाउँछन् ? रावणको १० शिर के हो ? यो कसैलाई पनि थाहा छैन । बाबा नै आएर सारा विश्वको आदि-मध्य-अन्तको ज्ञान दिनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ— म हुँ महान् अतिथि, तर गुप्त । यो पनि केवल तिमी नै जान्दछौ । तर जानेर पनि फेरि भुल्छौ । उहाँको कति रिगार्ड राख्नुपर्छ, उहाँलाई याद गर्नुपर्छ । आत्मा पनि निराकार, परमात्मा पनि निराकार, यसमा फोटोको पनि कुरा छैन । तिमीले त आत्मा निश्चय गरेर बाबालाई याद गर्नु छ, देह-अभिमान छोड्नु छ । तिमीले सदैव अविनाशी चीजलाई देख्नुपर्छ । तिमी विनाशी देहलाई किन देख्छौ ! देही-अभिमानी बन, यसमा नै मेहनत छ । जति यादमा रहन्छौ उति कर्मातीत अवस्थालाई पाएर उच्च पद पाउनेछौ । बाबा अति सहज योग अर्थात् याद सिकाउनुहुन्छ । योग त अनेक प्रकारका छन् । याद अक्षर नै यथार्थ हो । परमात्मा पितालाई याद गर्नमा नै मेहनत छ । मुश्किल कसैले सत्य बताउँछन्— म यति समय यादमा रहें । याद गर्दै गर्दै न भने सुनाउन पनि लाज लाग्छ । लेख्दछन्— सारा दिनमा एक घण्टा यादमा रहें, त्यसो भए लाज लाग्नुपर्छ नि । यस्तो बाबा जसलाई दिन-रात याद गर्नुपर्छ तर म केवल एक घण्टा याद गर्छु ! यसमा बडो गुप्त मेहनत छ । बाबालाई बोलाउँछन् त्यसैले टाढाबाट आउने अतिथि (गेस्ट) हुनुभयो नि । बाबा भन्नुहुन्छ— म नयाँ दुनियाँको गेस्ट बन्दिन । आउँछु नै पुरानो दुनियाँमा । आएर नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्छु । यो पुरानो दुनियाँ हो, यो पनि कसैले यथार्थ जान्दैनन् । नयाँ दुनियाँको आयु नै जान्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यो ज्ञान म नै आएर दिन्छु फेरि ड्रामा अनुसार यो ज्ञान लोप हुन्छ । फेरि कल्पपछि यो पार्ट दोहोरिन्छ । मलाई बोलाउँछन्, वर्ष-वर्ष शिव जयन्ती मनाउँछन् । जो थिए उनीहरूको वर्ष-वर्ष जयन्ती मनाउँछन् । शिवबाबाको पनि १२ महिनापछि जयन्ती मनाउँछन् तर कहिलेदेखि मनाउँदै आएका हुन्, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । केवल भनिदिन्छन्— लाखौं वर्ष भयो । कलियुगको आयु नै लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यो हो ५ हजार वर्षको कुरा । वास्तवमा यी देवताहरूको यहाँ नै राज्य थियो नि । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— म विशेष पाहुना हुँ, मलाई आधाकल्पदेखि धेरै निमन्त्रण दिदै आएका हौ । जब धेरै दुःखी हुन्छन् भने भन्छन्— हे पतित-पावन आउनुहोस् । म आएको पनि छु, पतित दुनियाँमा । रथ त मलाई चाहियो नि । आत्मा हो अकालमूर्त । उहाँको यो तख्त हो । बाबा पनि अकालमूर्त हुनुहुन्छ, यस तख्तमा आएर विराजमान हुनुहुन्छ । यो बडो रमणिक कुरा छ । अरू कसैले सुने भने चकित हुनेछन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! मेरो मतमा चल । सम्भ शिवबाबा मत दिनुहुन्छ, शिवबाबा मुरली चलाउनुहुन्छ । यिनी भन्छन् म पनि उहाँको मुरली सुनेर बजाउँछु । सुनाउने त उहाँ हो नि । यिनी नम्बरवन पूज्य सो फेरि नम्बरवन पुजारी बने । अहिले यिनी पुरुषार्थी हुन् । बच्चाहरूले सदैव सम्भनुपर्छ— हामीलाई शिवबाबाको श्रीमत मिलेको छ । यदि कुनै उल्टो कुरा भयो भने त्यो सुल्टो गरिदिनुहुन्छ । यो अटुट निश्चय भएमा उत्तरदायी (रेस्पान्सिबल) शिवबाबा हुनुहुन्छ । यो ड्रामामा निश्चित छ । विघ्न त पर्नु नै छ, धेरै कडा-कडा विघ्न पर्छन् । आफ्ना बच्चाहरूको पनि विघ्न पर्छ । त्यसैले सधैं सम्भ— शिवबाबाले सम्झाउनुहुन्छ, तब याद रहनेछ । कति बच्चाहरूले सम्भन्छन् यो ब्रह्मा बाबाले मत दिनुहुन्छ, तर होइन । शिवबाबा नै उत्तरदायी (रेस्पान्सिबल) हुनुहुन्छ । तर देह-अभिमान छ भने घरी-घरी यिनलाई नै देख्छन् । शिवबाबा कति ठूलो पाहुना हुनुहुन्छ तापनि रेलवे आदिकाले कहाँ जान्दछन् र, निराकारलाई कसरी चिन्ने वा जान्ने ? उहाँ त बिरामी हुन सक्नुहुन्छ । त्यसैले बिरामी आदि यिनी हुन्छन् । उनीहरूले के जानून् यिनमा को हुनुहुन्छ ? तिमी बच्चाहरूले पनि नम्बरवार जान्दछौ । उहाँ सबै आत्माहरूको पिता र यिनी फेरि प्रजापिता मनुष्यहरूको पिता । त्यसैले यिनी दुवै (बापदादा) कति ठूला गेस्ट हुनुभयो ।

बाबा भन्नुहुन्छ— जे पनि हुन्छ ड्रामामा निश्चित छ, म पनि ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएको छु । ड्रामामा छैन भने केही पनि गर्न सकिदैन । माया पनि बडो दुश्तर छ । राम र रावण दुवैको पार्ट छ । ड्रामामा रावण चैतन्य भएको भए भन्ने थियो— म पनि ड्रामा अनुसार आउँछु । यो दुःख र सुखको खेल हो । सुख छ नयाँ दुनियाँमा, दुःख छ पुरानो

दुनियाँमा । नयाँ दुनियाँमा थोरै मनुष्य, पुरानो दुनियाँमा कति धेरै मनुष्य छन् । पतित-पावन बाबालाई नै बोलाउँछन्— आएर पावन दुनियाँ बनाउनुहोस् किनकि पावन दुनियाँमा धेरै सुख थियो, त्यसैले नै कल्प-कल्प पुकार्छन् । बाबा सबैलाई सुख दिएर जानुहुन्छ । अहिले फेरि पार्ट रिपीट हुन्छ । दुनियाँ कहिल्यै पनि समाप्त हुँदैन । समाप्त हुन असम्भव (इम्पोसिबल) छ । समुद्र पनि दुनियाँमा छ नि । यो तेस्रो तल्ला हो नि । भन्दछन्— जलमग्न, पानी-पानी हुन्छ फेरि पनि पृथ्वी तल्ला त हो नि । पानी पनि त हुन्छ नि । पृथ्वी तल्ला विनाश हुन सक्दैन । जल पनि यस तल्लामा हुन्छ । दोस्रो र पहिलो तल्ला, सूक्ष्मवतन र मूलवतनमा त जल हुँदैन । यो बेहद सृष्टिको ३ तल्ला हो, जसलाई तिमी बच्चाहरू सिवाय कसैले पनि जान्दैनन् । यो खुशीको कुरा सबैलाई खुशीले सुनाउनु छ । जो पूरा पास हुन्छन्, उनीहरूको नै अतीन्द्रिय सुखको गायन गरिएको छ । जो रात-दिन सेवामा तत्पर छन्, सेवा नै गरिरहन्छन् उनीहरूलाई धेरै खुशी रहन्छ । कुनैबेला यस्तो दिन पनि आउँछ, जसमा मनुष्यहरू रातमा पनि जागृ छन्, तर आत्मा थाक्छ भने सुत्नुपर्ने हुन्छ । आत्मा सुत्नाले शरीर पनि सुत्छ । आत्मा सुतेन भने शरीर पनि सुत्दैन । थाक्छ आत्मा । आज म थाकेको छु, कसले भन्यो ? आत्माले । तिमी बच्चाहरू आत्म-अभिमानि भएर रहनु छ, यसमा नै मेहनत छ । बाबालाई याद गर्दैनन्, देही-अभिमानि रहँदैनन् भने देहका सम्बन्धी आदि याद आउँछ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी नाङ्गो आएका थियौ फेरि नाङ्गै जानु छ । यो देहको सम्बन्ध आदि भुल । यस शरीरमा रहेर मलाई याद गर्नु भने सतोप्रधान बन्नेछौ । बाबा कति ठूलो सत्ता हुनुहुन्छ । बच्चाहरू सिवाय कसैले जान्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— म हुँ गरीब निवाज, सबै साधारण छन् । पतित-पावन बाबा आउनुभएको छ, यो जाने भने थाहा छैन कति भीड लाग्ने थियो । ठूला-बडा मानिसहरू आए भने कति भीड हुन्छ । त्यसैले ड्रामामा यिनको पार्ट नै गुप्त रहनेछ । पछि गएर बिस्तारै-बिस्तारै प्रभाव निस्कनेछ र विनाश हुनेछ । सबै कहाँ मिल्न सक्छन् र । याद गर्छन्, त्यसैले उनीहरूलाई बाबाको परिचय मिल्नेछ । बाँकी आइपुग्न सक्दैनन् । जस्तै बाँधेली बच्चीहरू मिल्न पाउँदैनन्, कति अत्याचार सहन गर्छिन् । विकारलाई छोड्न सक्दैनन् । भन्दछन्— सृष्टि कसरी चल्छ ? अरे, सृष्टिको बोझ बाबामाथि छ या तिमीमाथि ? बाबालाई जाने भने फेरि यस्तो प्रश्न सोध्ने छैनन् । भन, पहिला बाबालाई त जान्नुहोस् फेरि सबै कुरा जान्नु हुनेछ । सम्झाउने पनि युक्ति चाहिन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सधैं सर्वोच्च सत्ता (हाइएस्ट अथोरिटी) बाबाको यादमा रहनु छ । विनाशी देहलाई नहेरेर देही-अभिमानि बन्ने मेहनत गर्नु छ । यादको सच्चा-सच्चा चार्ट राख्नु छ ।
- २) दिन-रात सेवामा तत्पर रहेर अपार खुशीमा रहनु छ । तीनै लोकको रहस्य सबैलाई खुशीले सम्झाउनु छ । शिवबाबाले जुन श्रीमत दिनुहुन्छ त्यसमा अटुट निश्चय राखेर चल्नु छ, कुनै पनि विघ्न आयो भने डराउनु छैन, उत्तरदायी शिवबाबा हुनुहुन्छ, त्यसैले संशय नआओस् ।

वरदानः— निरन्तर यादद्वारा अविनाशी कमाई जम्मा गर्ने सर्व खजानाहरूको अधिकारी भव

निरन्तर यादद्वारा हरेक कदममा कमाई जम्मा गरिराख्यौ भने सुख, शान्ति, आनन्द, प्रेम... यी सबै खजानाहरूको अधिकारको अनुभव गर्दै रहनेछौ । कुनै कष्ट, अनुभव हुने छैन । संगममा ब्राह्मणहरूलाई कुनै कष्ट हुन सक्दैन । यदि कुनै कष्ट आउँछ भने पनि बाबाको याद दिलाउनको लागि । जसरी गुलाबको पुष्पको साथमा काँडा उसको बचाउको साधन हुन्छ । त्यसरी नै यी कठिनाईहरू भन् बाबाको याद दिलाउन निमित्त बन्छन् ।

स्लोगनः— स्नेह रूपको अनुभव त सुनाउँछौ अब शक्ति रूपको अनुभव सुनाऊ ।